

מסורת הש"ס

כל הבשר פרק שמיני חולין

קו.

עין משפט
נר מצוה

ס' א מ"י פ"ה מהל'
מאכלות אסורות הל'
יד סמג לאחן קמט טו"ש
י"ד ס' קב סעיף ד':
ס' ב מ"י פ"ה מהל'
גולה הל' ד ופס"ו
הל"ז סמג עשין ע טו"ש
ח"מ ס' שסא סעיף ז ג
וס' רס סעיף א:
ס' ג מ"י פ"ד מהל'
תפילין הל' יג סמג
עשין כב טו"ש ע' א"ח ס'
לח סעיף א ונכר אלפס
הל' תפילין דף ע"ה:

לענין רש"י

אורטיי"ש [אורטי"א ש.].
ספרדים.

רבינו גרשום

אין איכא תנא דאתניה
לרב כחל. כלומר דאמר
אינו עובר עליו ואסור:
בקעה מצא וגדר בה גדר.
כלומר עמי הארץ מצא
שהיו מקילין בבשר בחלב
למחמיר להן: לטלפוש
ריבא. דבשרא. כלומר
היה דבשרא: אני כחל
מניקת שנית לו. דאסור
דמלא חלב: אבין תכלא.
כלומר אמאי קרי ליה
אבין תכלא שמתו בניו
ובשביל עגמת נפש היו
קורין אותו תכלא: מרי
דעובדא הוה. כלומר אדם
גדול היה: מבי נשא. מביית
אביה: ובאתריה דרב אכלי
כחלי. דהוא סבר אינו
עובר עליו ומותר והאי
דקאמרין דרב סבר אינו
עובר עליו ואסור בקעה
מצא וגדר בה גדר: לאחר
י"ב חדש הוה. כלומר
לאחר י"ב חדש חשובין
ענין: דקריה בהו חילפי.
כלומר צמחו עליו עשבים
דשמייהו אורטיי"ש: חזיה.
דלית ליה חוטי ציצית:
פסוקה מן הציצית כל ל'
יום. כלומר בתוך ל' יום
אכל אם שאלה יותר מל'
יום חייבת בציצית:

ט' והא קסני שצטלו בדיעבד. והא דלאי כללי הוא מדקתני מותר
דאי בקדשה אחאי מותר הא ילא החלב וחזר ונצטל: איכא תנא.
זהאי דוכתא: דאחנייה לרב כחל. יש כאן מי ששנה לרב כחל
שצטלו בלא קריעה אסור באכילה ולישנא בתרא דרב הוה שמייעל

ליה לרבי אלעזר: אחוייה. בני
המקום: לרב יצחק. אמרו לו לרבי
אלעזר זה שנאה לו: אני לא שניתי
לו כחל כל עיקר. כלומר שום כחל
לא שניתי לו לאסור בין כחל מניקה
ובין כחל שאינה מניקה: ורב
שנאה להם כחל שאסור: בקעה מלא.
כלומר ראה שהיו מזהלים באיסור
בשר בחלב והחמיר עליהן: לטעלפוש:
ריבא. ליתרא: רב כהנא קסני
הכי. כמו שאמרנו שכן השיבו רב
יצחק לרבי אלעזר לא שניתי לו כל
עיקר: כחל מניקה. שהיתה מניקה
ויש דדדיה חלב כנוס הרבה: ומסוך
פלפולו של רבי חייה. שהוא מחודד
מאלד ומבין מעגמו וסבבור שחלמדין
מחודדין כמוהו כשחזר ושנאה לפני ר'
חייה שנה לו סתם וסבבור שיצין רב
שאלו אסור אלא מניקה ולא הבין:
פנלא. שכול קוצר את בניו: מלא
דעובדא. זהיר צמעים טובים: לא
אכלי כחלי. לגמרי אפילו ללי ואפילו
קרעו: במאי טועיניהו. היכן היו לך
שם עניים: צפורני. חרנים שאכל
היקדים והצטרפים: לאחר שנים עשר
חדש הוה. ומתן במס' ע"ו (דף לז).

לחיס אקורין יבשין מותרין ואילו הם
לחיס כל שנים עשר חדש: דקדחו
צוה חילפי. גלו בהם מחמת שנקצו
ונעשו עפר: חילפי. אורטיי"ש והואיל
ומתקלקלין ונרקצין ולא נטלו משם
ש"מ אינו מושש: פטור מן הספילין.
מפני שצריך לחלץ מדיר: דלא הוה
רמי חוטי. לא הטיל ציפת לטליתו:
כפתוהו

אמר ליה "לאחר שנים עשר חדש הוה ודלמא דגזל הוה אמר ליה יבאוש
בעלים הוה דקדחו בהו חילפי חזייה דלא הוה מנה תפילין אמר ליה
מאי טעמא לא מנחת תפילין אמר ליה חולי מעיין הוא ואמר רב יהודה
חולי מעיין פטור מן התפילין חזייה דלא הוה קא רמי חוטי אמר ליה
מאי טעמא לית לך חוטי אמר ליה מלית שאולה היא ואמר ר' רב יהודה

דאין החלב צעינה עוד כחל כמו שהיה קודם ואע"פ שנפלט וחזר
ונצטל מוך הכחל לא גזרו בו חכמים כיון שאין שם בשר אחר
ולא נשתנה טעמו של כחל מפני בליעה זו ולא אחי למיכל בשר
כחל ונדיעבד שרי אפילו לא קרעו כלל ואין חילוק בין ללי לקדשה

בשר דאין בו שום טעם להקל
בצלי יותר דצלי נמי נותף החלב
ונופל על הכחל מצחון וחזר ונצטל
ולא שייך בצולתו כן פולטו אלא
בדם אכל טיפת חלב שנפלה
על חמיכת צלי לא כמו בשמוניות
דנצלה דאפילו ללי אינו חוזר ופולט
שמוניות שצטל והכי פירשו הכחל
קורעו ומזיף את חלבו פירוש שמי
וערב וטחו ככותל כדמפרש בגמרא
דמוק' ליה רבי אלעזר לקדשה והיינו
עם בשר דפרישית ומוקי לה הכי
משום דמתניתין סתמא קתני משמע
שצא להחיר בכל ענין צשול לא קרעו
פירוש לא עשה דין קריעה שלא
קרעו שמי וערב וטחו ככותל אלא
קריעה קתא אינו עובר עליו אמר
רב אינו עובר עליו ומותר כיון
דקרעו קתא צל אס לא קרעו כלל
ובצלו צהדי בשר אסור מדרבנן
כדאמרין צפ' גיד הגשה (לעיל דף יז):
כחל צפ' דחלב שחוטא אסור מדרבנן
כינא קורעו דמתניתין קאי אמר ליה
ר' אלעזר (א) קרע לי ואנא איכול
פ' קרע לי קריעה קתא ואנא איכול
בקדשה צל בשר מאי קמ"ל דלא
צעי שמי וערב אלא לקדשה צהדי
בשר אמר להו רב נחמן וזיקו לה
כחלי פירוש צשלו לה בקדשה צל
בשר כחלי נפוחים כנודות פירוש
שלא נקרעו שמי וערב אלא קריעה
קתא מ"מ קרי וזיקו לפי שלא נקרעו
שמי וערב והא אן תנן קורעו פירוש
שמי וערב צל קריעה קתא לא מהני
הוה לקדשה פירוש צהדי בשר והא
קתני כחל שצטלו בחלב מותר
אלמא אפילו בקדשה צל בשר אסור
לכתחלה לצל צל בשר מייירי
מדקתני שצטלו בחלב דמשמע דליכא
איסורא אלא איחור גופיה ורב נחמן
מתיר לכתחלה כו' והוה מלי לשנויי
דמייירי שצל קרעו כלל אלא דעדיפא

משני ואת היכי מייתי סיעתא מהך צרייתא לנישנא קמא דרב והא רב איירי אפילו בקדשה צהדי
בשר דפרישית ויש לומר משום דלישנא בתרא דרב קאמר אינו עובר עליו ואסור בין צהדי בשר בין צל בשר ורב צרייתא שריא
מיהא צל בשר ומשום דפליגא אלישנא בתרא קאמר תניא כלישנא קמא דהשתא רב נחמן כלישנא קמא דתניא כוותיה והילכתא כוותיה
ולמאי דפרישית דמתניתין איירי נמי בקדשה צהדי בשר משום דקתני סתמא א"כ רישא דצרייתא דקתני נמי הכחל קורעו ומזיף את
חלבו הוה נמי אפילו צהדי בשר ולא הוה דומיא דלב קורעו לא קרעו קורעו לאחר צישולו דלא איירי צהדי בשר דאי צהדי בשר נעשה
הבשר נצלה וחזר ואסור את הלז דטעם דלב דשעי לא קאי לפי המסקנא דפסחים (דף עד): לפירוש ר"ת (א) איכא תנא דאתנייה לרב מידות אחי ליה
דרב בחא אחוייה ליה דרב יצחק בר אבדוימי. וכן פירק המוכר את הספינה (ב"ב דף פו.) איכא תנא דאתנייה לרב מידות אחי ליה
רב יצחק בר אבדוימי והקשה רבינו שמואל דהא רב יצחק בר אבדוימי היה רבו של רבא כדאמר בריש יבמות (דף ג.) ובריש פ' אלו הן
הנשרפין (סנהדרין דף עו.) אמר רבא א"ל רב יצחק בר אבדוימי אחיאה הנה הנה וכו' ואין יתכן דרב יצחק בר אבדוימי שהיה רבו של
רב שהיה חי עד רבא והלא ציוס שמת רב יהודה שהיה תלמידו של רב נולד רבא (א) וגרס התם רבינו שמואל איכא תנא דאתנייה לרב
מידות וקשה לר"ת דהכא בשמעתיין אין שייך לומר כן דקאמר אני לא שניתי לו ומיהו יש לפרש לו (א) כמו ממנו כמו (ב"ב דף ג.) תלמיד
ורבו צריך לו אכל הא דקאמר ומתוך פלפולו של רבי חייה שנה לו כחל סתם לא אחי שפיר ואור"ת דשנים היו אחד היה ציוס רבינו
הקדוש דאמרין פרק כירה (שג דף מ:) דלמר רב יצחק בר אבדוימי פעם אחת נכנסתי אחר רבי לציית המרחץ ואותו יכול להיות שהיה
רבו של רב וקשה קתא דאם רב יצחק בר אבדוימי דהמוכר את הספינה היה רבו של רב היכי קאמר לרבי אלעזר התם הא שאתמר
עלה אמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן שנה רבו של ר' אבהו היה קורא ליה רבו של רבא כדאמרין (א) צאלו טרפות (לעיל דף עו.)
דאתנייה דרב בחא. פ' בוקעטרס יש כאן מי ששנה לרב כחל שצטלו בלא קריעה אסור באכילה ולישנא בתרא דרב הוה שמייעל
לר' אלעזר וגרסה דלא קאי אהנהו לשיני דלעיל אלא שמע שהיה רב אסור כחל ואפילו בקריעת שמי וערב כדאמרין בסמוך
בסורא לא אכלי כחלי אע"ג דמתניתין שריא ליה בקריעה והיה תמיה ר"א והשיב לו רבי יצחק בר אבדוימי דרב בקעה מלא וגדר בה
גדר ורב יוסף (א) קאמר דכחל מניקה שנה לו דאסור אפילו בקריעה ומתניתין כשאניה מניקה ור' חייה שנה לו כחל סתם והיה סבור שיצין
רב מעגמו ולא הבין וטעה בדבריו והיה סבור שמכח שום צרייתא היה צא לחלוק על משנתו לאסור כל כחל אפילו בקריעה ואין
דלכלינן כחלי אפילו של מניקה בקריעה סמכינן אלישנא דרב בקעה מלא ואין חילוק בין מניקה לשאינה מניקה וגם אעובדא דרבין ורב
יצחק בר יוסף דאיינו קמיייהו תבשיל דכחלי ואכל רב יצחק ומסתמא של מניקה היה מדלא רבא רבין לאכול ורב יצחק עיקר מדאמר אבין
רבין תיכלא אחאי לא אכל וגם מעובדא דרמי בר תמרי דנקטיניהו לטולחו כחלי ואפילו של מניקה ואכל: